

LUCÍA GALÁN | Pediatra. Presenta 'Lo mejor de nuestras vidas' (Planeta)

“Ens sobra informació, però s'ha desatès la part emocional de la maternitat i la paternitat”

Després de l'èxit del seu anterior llibre *–Lo mejor de nuestras vidas*, publicat per Planeta l'any passat i que ja s'ha convertit en un llibre de fons per a pares (du vuit edicions)–, arriba *Eres una madre maravillosa*, que ja porta tres edicions en només dues setmanes i que ens mostra la maternitat sense filtres, despüllada, amb honestat i autocrítica: allò que ningú explica, però que tothom sent. Pediatra de vocació, el seu potent vessant comunicatiu l'ha portat a escriure un blog consultadíssim *–luciampediatra.com–* i a impartir conferències arreu.

Llegint el llibre he sentit que més que un metge, em parlava una mare que, a més, és pediatra.

Era l'objectiu. Ens sobra informació, però s'ha desatès la part emocional de la maternitat i la paternitat. Allò que ningú ens explica. Vaig trobar un buit tan gran que vaig posar-me a escriure i no m'aturo!

Explica de manera directa com gestionem les nostres vides i parla de 'l'enganyifa' de la conciliació laboral.

Vull pensar que és una qüestió de temps i canvi de mentalitat. Sóc optimista, necessito ser-ho! Països veïns ho estan aconseguint. Els nostres fills i filles han d'entendre-ho, perquè ens pren-

dran el relleu i ha de saber fer-ho. La generació del canvi.

Per això el llibre també va adreçat als pares.

Efectivament. Encara estan molt presents els estereotips de fa anys, però en la meua consulta veig clar que cada cop més els homes volen estar més presents. De vegades, les dones som injustes i acaparadores... cal saber delegar, això és un equip!

Per la seva consulta passen tot tipus de famílies, no només les tradicionals.

I tant. Mira, allò que necessita un nen per estar bé és una llar on és estimat. Importa poc si ve d'una mare sola, d'una mare i una padrina, de dues mares o de dos pares. Els prejudicis els posem els adults, no els nens. Les modalitats són tan variades que no hi ha instruccions: només el seny. Els nens de dos anys no són conscients de les diferències i solen ser més tolerants, no jutgen. Hauríem d'aprendre-hi!

Hi ha un capítol en què parla de 'jutjar els altres'.

Quan tens fills sols ser objecte de judicis i crítiques. Si ets mare, saps del que parlo. Veig a diari mares i pares amargats en èpoques de la seva vida en què haurien de ser feliços. Desatenem els nostres instints, el nostre sentit comú, les nostres necessitats. Els comentaris ens ha de relliscar. Cal fer feliços als que t'estimen i ser-ho tu. La resta, no importa.

“ Quan tens fills et converteixes en el blanc de judicis i crítiques que no aporten res. Si ets mare, saps del que parlo ”